

התלמידה רות צ'רנוב:

לא נל נך איכפת

רחבה ביותר של בניגולה. גם היא נימקה: "סרטים אלה חושפים את כל הצמת שבחיים, אפילו כאשר האמת היא מרה, או מכוערת."

דעתה של רות על דורה הצעיר לא היתה חיובית ביותר: "אנחנו ריקים מכל תוכן. היא חשבה כי הדור שקדם לה היה דור של גיבורים, אשר לא נפלו מגיבורי המיתולוגיה היוונית: 'לעולם לא נוכל להשיג את אשר השיגו הם'." היא דיברה בהתלהבות על לוחמי-המחתרת שעזבו את משפחותיהם, את בתיהם המרווחים, יצאו ללחום למען האידיאלים שלהם. היא אף הודתה שהיא לא תוכל לעשות זאת, אם תידרש: "פשוט אין לי כל אידיאל, אשר למענו אהיה מוכנה להקריב קורבנות כה גדולים."

דבריה היו הגיוניים. לא שהיא לא רצתה ללכת. לא היה לה כל צורך ללכת. בניאדם הטילו פצצות, השתתפו בקרבות, כדי שהיא תוכל לשחות, לרוץ, להטיל כידון.

היתה זו ההשקפה האופיינית לאלפי תלמידים ישראלים, בניגולה של רות. איש לא דרש מהם למקש דרכים באישון לילה, להדביק כרוזים, או לקבל מעפילים על חוף חולי. הם נידרשו רק ללמוד, ללמוד ככל האפשר. הדור הקודם, בעל האידיאלים הנעלים, כבש לרם את הזכות להיות חסרי כל אידיאלים, להידמות לבניגולם בכל ארצות-העולם.

גם תלמידי יפה

לא, רות לא השתייכה אל הנלהבים, הנוערים באש רעיונית משך זמן קצר, שבים ומתקורים ברגע בו הם נדרשים להראות את עקבותיהם. היא היתה האחרונה בבנות הכיתה, שהצטרפו לגדוץ-עקשר. היו לה ספיקות וחישובים משלה: התפקיד היה עשוי להטיל עליה אחריות, לגוול מזמנה, ואף על פי כן היא הצטרפה.

רות לא היתה גם בין הנלהבים, שהתרוצצו משך שבועות תמימים וטיפרו לכולם כי הם עומדים לצאת לקורסי-קשרים באחד ממחנות צה"ל. גם הפעם היו לה ספיקות ולבטים. אבל לבסוף היא החליטה לצאת לקורס. כאשר הגיע מועד היציאה, יצאו רק שלושה מתלמידי הכיתה: רות ושני נערים. כל הנלהבים נשארו בבית, הביאו תירוצים שונים ומשוריים. עתה מצפה רות לקורס הבא, שיערך בחופשי-הקיץ.

גם זו היתה תגובה אופיינית של בן-נוער ישראלי ממוצע, אשר שונא את הסתם הצינונית ואת התלהבות-הטרם. רות תלך לכל מקום, אליו תיידרש ללכת בשעת-חירום, ממש כשם שהיא הלכה לקורס: בלי רעש, בלי מלים יפות, רק במטרה אחת: למלא את חובתה ולחזור ולהעלם בתוך המון הדומים לה. בני דורה של רות לא יחלמו על מות-גיבורים. במקום האידיאלים הנעלים באה שאיפה פשוטה לבנות את חייהם בצורה הטובה והמהירה ביותר.

רות מצפה למסע הגיון על-פני המדינה. היא כמעט ואיננה מכירה את מולדתה. פעם, לפני זמן רב, יצאה היא לטיול עם כיתתה, ביקרה בהיפה, הגיעה עד ראש-הניקרה, חזרה. פעם אחרת ביקרה בירושלים, בתעריכת כיבוש-השממה. את שאר הזמן בילתה בתלמידי-יפה.

והיא תישאר בתלמידי-יפה. היא אוהבת את העיר: "אני רגילה לחיים כאן. אני רגילה לשאון ולהמונים המתרוצצים ברחובות. חושבתי שלא אוכל לחיות בלעדיהם אפילו יום אחד."

את השבתות מצלות רות וחברותיה בטוילים ארוכים על פני העיר: "אנו מבקרות בכמה מקומות יפים להפליא. כן, גם בתלמידי יפה יש מקומות כאלה." בקולה נשמעה נימה קלה של התנצלות.

יונים היו תמיד בני-חורין וישרילב. אפשר שזה בא כי תוצאה מחיבתם לספורט."

גם רות היתה ספורטאית מצויינת. היא אהבה את כל מקצועות הספורט: שחייה, ריצה, כדורסל, הטלת כידון. אין פלא בכך שאי בהרה להיות למורת-התעמלות, לטייע לבני הדור הישראלי הבא להידמות ליונים הקדומים.

בלי אידאלים

רות לא השתייכה אל כל תנועת-נוער. אולם היא התנגדה בכל תוקף לחברות הסאלוניות: "אין הן מתאימות לאופי המדינה שלנו, היתה היא אומרת, בני חברות אלה נפגשים רק כדי לרקוד ולדבר שטויות. הצעירים רק מחקים את הוריהם, או את הנוער האמריקאי. אין להם כל קושי שורה, כל אידיאל מרכזי. הם משעממים."

אולם עד כה לא מצאה רות עצמה כל חושי-שדרה, כל אידיאל מרכזי. היא היתה עיוורת-צבעים מבחינה פוליטית, לא רצתה להיצטרף לכל תנועת-נוער. אמרה היא באדישות: "כל התנועות דומות." היא לא רצתה גם להצטרף לקיבוץ, אם כי אהבה לבלות את חופשתה בקיבוץ זה, או אחר: "בקיבוץ הליו כל אדם בחברו, ואילו אני רוצה להיות תלויה רק בעצמי."

מובן מאליו שרות לא נשארה בלי השעשועים, ש-פכו ללחם חוקן של כל עירוני. פעם בשבוע ביקרה היא בקולנוע, בלוית חברותיה. היא חיפשה תמיד על לחות המודעות את הסרטים האיטלקיים. חיבתה של רות לסרטים האיטלקיים היתה אופיינית לשכבה

האוצר הגדול ביותר של רות צ'רנוב הוא האופניים. הם מאפשרים לה ליהנות מנופה היפה של תלמידי יפה וסביבתה.

משפחת צ'רנוב נמצאה בפיסגת המעמד הבינוני של הר חברת הישראלית. היא עמלה בפרך עד אשר השתכנה בדירה נוחה בצפון תלמידי-יפה, הגיעה ליציבות מסויימת, שלחה את בתה, רות, לאחד מבתי-הספר העירוניים הטובים ביותר בתלמידי-יפה, המקבל רק את התלמידים המצטיינים, הבאים מבתי-הספר העממיים.

שלא כמרבית הצברים, בני השכבות העליונות, לא קיבלה רות כל דבר כמובן מאליו. היא העריכה את היתרונות שניתנו לה אך ורק בגלל זה שהיא גולדה כאן, גדלה כאן, בעתיד הרחוק יותר, עדיפות גדולה במירוץ להצלחה, המתנהל בין העולים החדשים ובני-הארץ.

בהיותה ספורטאית מעולה ידעה רות את טיבו של מירוץ-מכשולים: היא ידעה שהיא יצאה לדרך עוד בטרם ניתן אות-הזינוק. היא ידעה שהיא הקדימה לא רק את העולים החדשים, אשר לא ידעו את השפה ואת מנהגי-המדינה, אלא גם רבים מן הצברים בניגולה, אשר הוריהם לא הצליחו לעלות אל פיסגת המעמד הבינוני.

הבעיה הגדולה היתה: באיזו מידה תנצל רות צ'רנוב את יתרונותיה. אילו שכנה היא בקיבוץ, במקום לגור בצפון תלמידי-יפה, היו המשמעות התנועתית והוראתית-הקיבוץ מדרג כות אתה על כל שעל. אולם רות היתה בת עיר. היא היתה משיחרת מכל הדרכה, פרט לעצות הטובות של אביה — והרי גלוי וידוע כי רוב הצברים, בני גילה של רות, אינם מבקשים עצות אבהיות ואינם הולכים בהן.

חיים. לא ספרים

לרות לא היו תוכניות גדולות לעתיד. היא היתה מרוצה בחייה, בכל אשר ניתן לה. אוניברסיטה? לא, רות השתוקקה לטעום מן החיים, לא לבלוע כפרים.

בית-הספר, בו למדה רות, הכין את תלמידיו לקראת מקצוע ההוראה. רות לא התנגדה לקריירה של מורה? אבל מה היא תלמד? המקצועות המבטיחים עליה היו מתמטיקה, מיתולוגיה יוונית והיסטוריה כללית. האדם האידיאלי בעיניה: היוני הקדום. הגיבור שלה: אכילס. מכל האלים שוכניה-האולימפוס היתה חביבה עליה דיאנה, הציידת. "ה"

